

Da 18. generalforsamling vedtog ændringerne af pagtens artikler 23 og 27 vedrørende Sikkerhedsrådets medlemsantal og afstemningsregler, overså man imidlertid, at disse ændringer ville nødvendig-gøre en modifikation af artikel 109, stk. 1, om betingelserne for indkaldelse af en generalkonference til en revision af pagten. For at bringe artikel 109, stk. 1, i overensstemmelse med de vedtagne pagt-ændringer er det nødvendigt at erstatte artiklens henvisning til et sikkerhedsrådsflertal på syv medlemmer med en henvisning til et flertal på ni medlemmer. For at ændringen af artikel 109, stk. 1, skal træde i kraft, må den ifølge artikel 108 ratificeres af to tredjedele af FN's medlemsstater, herunder alle Sikkerhedsrådets faste medlemmer.

20. generalforsamling gjorde spørgsmålet om den fornødne ændring af artikel 109, stk. 1, til genstand for en ganske kort behandling og vedtog den 20. december 1965 enstemmigt en resolution, hvorefter medlemsstaterne opfordres til snarest at ratificere den påkrævede ændring.“

Ved fremsættelsen af forslaget tilføjede statsministeren, at den foreslåede ændring i FN-pagten ville kræve, at to tredjedele af FN's medlemsstater, herunder alle de faste medlemmer af Sikkerhedsrådet, ratificerede den. Udenrigsministeriet havde i denne forbindelse fået oplysninger om, at 37 lande, herunder af de faste fem sikkerhedsrådsmedlemmer Kina og Sovjetunionen, havde ratificeret.

2. Forslag til folketingsbeslutning om etablering af statslige forbindelser med stater, der er opstået ved deling af tidligere stater. (*Poul Dam, Morten Lange og Aksel Larsen*). [A. sp. 539].

Skriftlig fremsættelse ¹¹/₁₀ (F. sp. 296).

Forslaget tilsigtede at opfordre regeringen til at søge oprettet normale statslige forbindelser med alle stater, der var opstået ved deling af tidligere bestående stater, uanset om denne deling opfattedes som midlertidig.

Som det fremgår af forslagets bemærkninger og af forslagsstillernes fremsættelse, var det hensigten at få gjort ende på den tilstand, at Danmark kun anerkendte og opretholdt forbindelser med henholdsvis Sydvietsnams, Sydkoreas og Vesttysklands regeringer, men ikke anerkendte eksistensen af statsdannelser med regeringer i henholdsvis Nordvietnam, Nordkorea og Østtyskland.

Dette måtte forekomme urimeligt og skadeligt, ligesom det var stridende mod den så ofte hævdede doktrin, at Danmark anerkendte